

Martina Formanová

erolka

Ten sen

Martina Formanová
Ten sen

Eroika

Martina Formanová

Ten sen

Eroika

© Martina Formanová, 2009

© Eroika, 2009

ISBN 978-80-86337-87-6

„Will Young se právě vrátil z Prahy, totálně nadšenej!“

Už zase začíná, pomyslela si Daniela a začala se zvedat.

„Nikam nepůjdeš,“ usmál se Mark a přitáhl si ji zpět k sobě na lůžko. „Nenechám tě odejít, dokud mi neprozradíš, proč tam nechceš jet.“

„Já neříkám, že tam *nikdy* nechci jet, já tam jen nechci jet *ted*.“ Daniela vpletla svou ruku do jeho, takhle něžně se mu vymaní spíš.

„To říkáš dva roky! – Tak přiznej, co ti jako brání, a já to třeba pochopím,“ sevřel ji ještě pevněji.

„Nepochopíš. Právě že to nepochopíš,“ odpověděla neochotně. Nenáviděla tuhle konverzaci, která se do jejich vztahu vkrádala čím dál častěji.

„Copak tě nezajímá, jak se změnila *tvoje* země? – Will tvrdí, že je tam nádherně, a všude panuje taková zvláštní, postkomunistická atmosféra...“

„Hm. Nechtěla jsem ti to říkat, ale o vás Amíciích je známý, že jste strašný citovky. Že vás dojme kde co,“ ušklíbla se provokativně a pokusila se mu vykroutit.

Mark si ji znovu přivinul k sobě, uhranutý urputností, s níž se vzpírala společné cestě do její domoviny.

„Tebe tam hledá policie, že jo!“

„Ne!“ zaprotestovala odmítavě.

„Nebo jsi dvojitý agent! – Agentka Daniela v mé posteli!“ rozzářil se dočista.

„To už vůbec ne,“ vytrvávala v odporu. „Ty jsi přece blázen!“

„Ale máš tam nějakýho kostlivce ve skříni?!“ naléhal Mark dál.

„Prosím tě,“ zasmála se Daniela. „Vždyť tam ani nemám žádnou skříň...“

„Zapletla ses tam do nějakých podvodů?“

„Ne.“

„Dlužíš tam peníze?“

„Nééé!!!“

At' už s tím přestane! Ještě ani nestoupala na českou půdu, a už zas lže. Tohle Mark nepochopí. Že pro ni jsou Čechy nezdravý jako prašný prostředí pro astmatika.

„Neboj, jednou tam s tebou pojedou,“ řekla chlácholivě. „A už mě pusť, musím do práce.“

Diskuse pro tuto chvíli skončila.

„Stejně si dneska večer budu představovat, že tě na mě nasadily nějaký tajný služby. Hrozně mě to rajcuje,“ rozřeh-tal se Mark.

Ach, ten můj dětina rozkošný, pomyslela si láskyplně.

Daniela pečlivě setřela pár zbloudilých kapek olivového oleje z okraje předkrmového talířku. Znovu dýchla na nůž ležící vedle a vyleštila jeho střenku.

Do kopečku našlehané rokfórové pěny zabořila snítku kopru, ale ksakru, drcená mořská sůl klouzala z nablýskaného rajčete jak rozpustilá školačka ze zábradlí.

Zrada!

Krystalky soli měly podle jejího plánu štěpit zezadu dopadající světlo do rozmanitých úhlů, ale jako již tolikrát dříve bude se muset holt smířit s tím, že nefotí umění, ale zrádlo.

Vystoupila na přistavené schůdky, zkontrolovala kompozici v objektivu a scvakla spoušť pro zkušební polaroidový snímek. Zatímco mávala schnoucí kopií, prohlédla si, co všechno má před sebou.

Rybí závitky v bylinkové omáčce, lívanečky se skořicí a ovocem.

Stáhla ochrannou vrstvu z polaroidu a s překvapením zjistila, že koprové snítce chybí hloubka. Přestavěla maličko lampy a vystoupila zpět na schůdky.

Nakonec najde takovou pozici kamery a osvětlení, jež umožní zachytit třpyt mořské soli i delikátní obrysy větvičky kopru. Jídlo, dávno studené a ztuhlé, nafotí v nej-lákavější podobě. Už za pár dní poputují vybrané snímky ke schválení a pak do tiskárny, aby vábné pokrmy vyšly na lesklém křídovém papíru časopisu Newyorský gurmán.

Daniela milovala perfektnost.

Perfektnost a krásu. Eleganci. Barvy.

Možná proto, že vyrostla v odporlivě šedivém socialistickém Československu. Tak šedivém, že nebýt rudých hvězd na fabrikách, myslela by, že je barvoslepá. V Československu, v němž bylo jasně zelené či žluté tričko nedostupným snem, přestože – jak Daniela s nevýslovným úžasem zjistila v Americe – to byla právě komunistická Čína, která zásobovala zbytek světa bavlněnými výrobky v jásavých barvách.

Dodnes nepochopila, z jakého důvodu odepřel režim dvěma generacím občanů odstíny, jako jsou signální žlutá nebo lime zelená. Snad jen proto, že by vytrhly z letargie pracující uondané ranním vstáváním. Že nějaké excentrické tóny růžové mohly zatřást základy marxisticko-lenin-

ského učení. Tyrkysová způsobit ideovou revoluci. Nebo kdoví. Vlastně to už dávno neřešila.

Na řadu přišel rybí závitek.

Nicméně na záběr se soustředit nedokázala. Najednou jí zas napadlo a rozčílilo, že stejně jako upřela vláda svému lidu barvy, upřela mu i chutě. Vždyť Daniela vyrostla na dvou druhích těstovin! Zlost za takovou nespravedlnost jí na okamžik zatemnila pohled na kulinářsky promyšlenou a esteticky přitažlivou rybí rolku. Vybavila si špagety s dovozovým kečupem a už zas tonula ve vzpomínkách.

Minulost.

Samozřejmě vyřešená, ne?

Samozřejmě že ne.

Myslela na ravioly plněné čtyřmi druhy sýra, na linguini alle vongole či ve své jednoduchosti dokonalé alio olio. O to všechno přišla. A o jiné věci.

Což už by jí ovšem nyní mělo být definitivně jedno, přesvědčovala se.

Důležité bylo, aby nyní zachytila zvlhle masitou strukturu mořského okouna. Náznak nahrubo mletého pepře ve žlutavé zálivce. Aby kopeček rýže nevypadal jako iglú po oteplení. Aby odvedla dobrou práci. Aby i do budoucna Newyorský gurmán zůstal jejím zákazníkem. Aby si udržela další zákazníky, a získala nové. Aby se mohla živit tím, co ji baví. Aby mohla být na sebe pyšná.

Scvakla znova spoušť pro zkušební polaroid. Chvilí počkala, až se aktivují barvy, a pak mu stáhla slupku. Všecko dobrý. Až na pepř. Pro změnu zase nebyl vidět pepř! Což bylo tím, že se plně nesoustředí. Že se jí myšlenky pořád vracejí o léta zpátky.

S koncentrací měla problémy odedávna. Vždycky jí něco rozptylovalo pozornost – hezký počasí, nebo hezký lidi... Tedy konkrétně mužský. Ti ji dokázali rozhodit. Ale nikdy ne celý masy... masy velký jako Československo! To skutečně ne. I když to vlastně nebyly nějaký masy, jako Češi obecně, kdo ji znervózňoval. Byla to spíš historie. Její osobní historie.

Přesunula dvoustovkovou lampu před talíř s rolkou a učinila další pokus utnout tahle bezpředmětná rozjímání. Plnou pozornost věnovat pepři. A už se, kčertu, nebrat v minulosti.

Cha cha cha. – Nevracet se do minulosti. Nerekapitulovat. Jako by si uměla v čemkoli poručit. –

Tak kde skončila?

V emigraci si postupně vybrousila velmi plamennou řeč o politickém útlaku v Československu, seznam komunistických zločinů a jejich dopad na její rodinu. Nic z toho, co jmenovala, nebylo vyslovenou lží, ale – pokud by měla být upřímná – ani přesně neodráželo skutečnost, jakou osobně zažila.

V sedmdesátých letech, kdy vyrůstala, měl režim svou krutost veskrze vybitou. Lépe řečeno, uplatňoval ji rafinovanými úředními cestami; represe neměla podobu vojáků ani armád, nýbrž kulatých razítek a všelijakých záhadných obvodních a krajských úřadů. A odpor byl chatrný, mimo jiné proto, že takřka každý měl nějaké to máslo na hlavě, a tak si nemohl moc vyskakovat, aby mu náhodou, před očima všech, z té hlavy nesklouzlo.

Když na jaře 1988 odjížděla, nesnil národ o svobodě, nýbrž o automatické práci a o dovolené u moře kdekoli, kde je běžně na záchodě toaletní papír. O tom snila Daniela také. A o jiných věcech. O dlouhém seznamu věcí, jemuž dominoval prakticky jakýkoli příbytek, který by nemusela sdílet se svou excentrickou babičkou. O půdě, sklepu, o čemkoli! Kdyby jí ho bývala soudružka Kohoutková z Obvodního podniku bytového hospodářství normálně přiklepla, nemířila by nyní Daniela taxíkem na západní stranu Manhattanu.

Možná osud.

Praha, září 1986

„Ne, soudružka Kohoutková se dosud nevrátila ze schůzky,“ zopakoval již bez falešné shovívavosti kolega Kohoutkové, Drhač.

„Á, nevádí,“ mávla Daniela bezstarostně rukou, jako by stejně na dnešní dopoledne neplánovala nic jiného než lelkovat na bytě. Zavřela za sebou tiše dveře a opřela se o latexem natřenou stěnu chodby. Kanceláře zde byly očividně zřízeny jaksi provizorně, do jedné místnosti byly dokonce dveře vysekány někdy nedávno, jak prozrazoval nedbale usazený rám. Možná měl návštěvníkům avizovat, že od Podniku bytového hospodářství, jenž sídlí v tak ubohých podmínkách, nemůžou mnoho čekat.

NESVÍTÍ NĚKDE ZBYTEČNĚ? tázal se v ponuré chodbě výhrůžný plakátek.

No někde určitě jo, opáčila mu Daniela. Ale tady to není.

V rohu chodby vykukovaly zpod oloupaného latexu cihly. Že tohle někdo s takovým zaujetím fotí, napadlo ji bezděčně.

Zaostřila na vedlejší agitační výzvu ZABRAŇ ÚRA-
ZŮM NA PRACOVÍŠTI, ale i tu již viděla tolikrát, že
s ní nepohnula. – *Ha, jako by se mnou pohnula poprvé!*
ušklíbala se otráveně.

Původně sem Daniela chodila za Drhačem; doufala, že
ho zlomí. Ovšem Drhač se ukázal jako záhada. Nejenže
neflirtoval – ani v nejmenším! –, ale ani nezvedal oči od
svého stolu. Její poměrně agresivní technika „vnáším sem
čerstvý sexuální vítr přímo z ulice“ na něj hned dvakrát
zcela katastrofálně nezabrala. Potřetí, když s ním měla co
do činění, nasadila polohu „bezradná“, jež zpravidla bez-
pečně fungovala jak na muže-lovce, tak na muže-taťky, ale
ani tam se nechýla.

To Danielou nepříjemně otrásl. Kromě „bezradné“
a „sexuálního větru“ měla ještě v repertoáru „ano, jsem
mladá a vypadám dobře, ale jsem úplně blbá“, což si
ovšem schovávala výhradně pro postarší úřednice-ženy.
Navíc nějak cítila, že ani s tím by u Drhače neuspěla.

„Jsem úplně blbá!“ měla chuť zařvat do kanceláře Kohout-
kové, jen tak mimochodem, aby se na chodbě nenudila.
Stejně marně. Drhač jistě něco smolil, bylo mu jedno, jak
úžasně sebekritická je. A stejně jako kdykoli jindy se mu
na vysokém čele perlily krůpěje potu a moučnou tvář ne-
určitého věku brázdily nesouhlasné vrásky. Vydržet postávat
v nepřilíš osvětlené, prázdné chodbě bylo pro Danielu stále
obtížnější. Mohla si přinést čtení, ovšem to by dostateč-
ně nekorespondovalo s dojmem, který zde chtěla vytvořit.
Postávání s knihou by mohlo vyvolávat dojem, že pouze
klidně, trpělivě čeká na něco, co samozřejmě přijde. Což
nebyl její případ. Ona potřebovala vyzařovat zoufalou sveře-
post, úpornost, neklid. Potřebovala jim vsugerovat, že pro ni

je přidělení bytového prostoru požadavek naprosto naléhavý, že je otázkou života a – no smrti ne, ale – blbého života.

Byla odhodlaná chodit sem tak dlouho, dokud něco z úředníků nevydyndá, dokud je nezdolá. A že už dokázala zázraky! Nebylo jich málo, těch větších či menších úspěchů, jichž dosáhla, ačkoli byly socialistickým zřízením posunuty do kategorie „nedostupné“. Ta myšlenka jí prosvětliła šero přízemních prostor.

Na úřadě měli pod palcem bytové dekrety, no a ona zas tělní sekrety. – Ještě se ukáže, kdo s koho!

Bylo jí jednadvacet let, a poslední roky valila před sebou jako buldozer. Od chvíle, co se postavila na vlastní nohy, byly před ní jen překážky, jen zátarasy a bariéry, obtíže a zádrhele. To proti nim se v ní vztyčila ona obrovská vlna mechanického vzdoru. Ačkoli navenek nebylo vidět nic, čím by proti všem těm potížím mohla bojovat. Neměla vlivného – respektive žádného – otce, a její vztah s matkou byl poznamenán trýznivým tajemstvím, jemuž jednou (v nějakých celkově příznivějších dobách) bude muset čelit. Bratr by teoreticky mohl být jejím synem a babička, s níž žila, ji prakticky doháněla k šílenství. Neměla nadprůměrnou inteligenci ani pronikavý talent. Konkrétně tedy byla půl roku před maturitou vykopnuta ze zdrávky, což jí ovšem, upřímně řečeno, nevadilo.

Kdo mohl v patnácti vědět, jak jí poleze na nervy kastárství, které ve zdravotnictví panovalo? Kdo mohl tušit, že ji bude jednou nesnesitelně iritovat, že je s ní v nemocnici nakládáno jako s bezcenným pohůnkem? Nakolik jí bude vadit povýšená přezíravost doktorů a vzteklá panovačnost vrchních sester? Nevraživost či apatie těch služebně starších?

Nikdo. Nebo ne rozhodně ona, která se jen chtěla dostat z malého severočeského města do metropole. Zdrávka pro ni byla jen jízdou z Litoměřic do Prahy.

Nevadí.

Jakési záznaky už z rukávu vytřepala, dosáhne i tohoto. Nějaký kutloch z Kohoutkové vymáčkne.

Zase to dokáže.

Za jakoukoli cenu.

Zase.

Bojovně přešla z jednoho konce místnosti na druhý. Hodinky ukazovaly pět minut po jedenácté.

Do prdele, to tak dlouho schůzují? popustila uzdu svým skutečným pocitům. *Neměli by se politicky sdružovat po práci?!*

Sama nenáviděla pouhé sousloví „pevná pracovní“ doba, ale fakt, že někdo úřední hodiny nedodrží, ji popouzel. *Na co už se má pak člověk spolehnout*, myslila si, zatímco studovala oprýskanou stěnu chodby. *A koho vůbec zajímá, že nejsou úřední hodiny pro veřejnost, jak mi Drhač neopomněl zopakovat?*

Konečně Daniela zaslechla bouchnutí vrat v průjezdu, spojujícím budovu s ulicí, a rázné kroky na dlažbě. Konečně se otevřely i dveře do chodby. Místo Kohoutkové se v nich však objevil vysoký, statný muž v běžové rozhalence. Daniela si uvědomila, že jej zde už viděla. Přátelsky špásoval se zaměstnanci bytáku.

Hradil, vybavila si dokonce jeho jméno.

Příchozí jí nevěnoval jediný pohled a sebejistě zaťukal na svatyni, vedle níž Daniela s tolika nadějemi přešlapovala. Bez zaváhání se naklonil dovnitř.

„Kohoutková tu není?“ zachmuřil se, když přehlédl situaci v místnosti. Oplátkou se z útrob kanceláře ozvalo jakési nesrozumitelné zamumlání.

V tu chvíli z průjezdu do chodby vstoupila referentka Kohoutková. Oblá a rázná, v pestrobarevných šatech, jejichž věčkovým výstřihem vykukovalo mohutné poprsí, s vlasy stříženými do nepatříčně sportovního účesu. Daniela by si netroufla hádat, kolik jí je, snad něco nad čtyřicet. Jako by záleželo na tom *kolik*, v tak pokročilém věku.

„Tady jsi, Blanko,“ přivítal Kohoutkovou Hradil. „Už tu na tebe čekám!“

Škála barev z šatů bytové referentky se vmžiku přesunula do jejího obličje. Zbledla, zružověla a zčervenala, to vše ve svižném sledu tam a zpět. Hradil v ní bezpochyby vzbuzoval silné emoce.

„Mirkuú,“ protáhla nikoli bez stopy flirtu.

Hradil se na ni shovívavě usmál, zalovil v kapse a podal jí hrst klíčů.

„Ta šestnáctka vypadá zajímavě, ohledně té se ti ještě ozvu.“ (*Šestnáctka?* Luštila v jeho slovech Daniela. *Holka těžko. – Oh jistě, číslo popisné. Ale která ulice? Která?*)

Hradil Blanku krátce objal a vyšel ven.

Teprve v tu chvíli si Kohoutková uvědomila, že na chodbě nebyli s Hradilem sami. Dotčeně šlehla pohledem k Daniele.

„V pondělí a ve středu od desíti do půl čtvrté,“ poznamenala referentka, unavená pravidelnou přítomností téhle protivně úporné holky.

Daniela cítila velmi zřetelně, že nálada jí není nakloněna. V obličje referentky se náhle zračilo pusté zklamání. Z Hradila asi, a bůhví z čeho ještě.

„Já vím,“ špitla pokorně, a rychle uvažovala, jak vycouvat z další diskuse. Bojovnost z ní vyprchala, i vzpupné přesvědčení, že má na všechno nárok, že vítězství v jakékoli disciplíně je jen otázkou dostatečného úsilí, tlaku. Dokonce jí projela nepříjemná vlna soucitu s někým, kdo možná není tak výkonným životním bagrem jako ona sama.

S nechtěnou útrpností sledovala, jak si Kohoutková mechanicky zasunula svazky klíčů do veliké kapsy na rozhraní svého třísla a stehna, a pak si dlaní, náhle prázdnou a bezradnou, přejela po prsou ke krku. Uhranula ji míra referentčiny rezignace, dokázala si sebe představit spíše mrtvou než takto odevzdanou, uvadlou.

„Já vím, že tu furt otravuju,“ začala tiše, aniž sama věděla, kam se svou řečí zamíří. Pohled do vyhaslé tváře úřednice ji nicméně inspiroval a navigoval do smírlivých vod vzájemného pochopení. Nyní byla na místě pokora, nikoli nátlak.

„Víte, paní Kohoutková, já se samozřejmě hodlám o babičku postarat, ale na druhé straně mě všelijaká ta její svěhlavost znemožňuje tak nějak... vůbec normálně fungovat – nechala zbytek věty zmizet ve vzduchu jak utržený balonek.

Kohoutková se náhle probrala z transu způsobeného magickou přítomností Hradila a zamířila ke své kanceláři.

„Já vám rozumím, slečno Horská,“ přitakala. „Chápu. Je to všechno těžké. – Můj manžel zase vyžaduje dvakrát denně teplá jídla. – Ovšem to bych musela mít mikrovlnnou troubu.“ Ušklíbla se, sáhla na kliku a na okamžik spočinula zrakem na Daniele.

„Pochopitelně si umíte představit, jak těžké je sehnat

mikrovlnnou troubu,“ pokrčila rameny, pak se otočila a zmizela v místnosti.

Daniela osaměla.

A zmateně se snažila rozluštit, jakouže zásadní informaci to právě obdržela.

Že musí odněkud vykouzlit mikrovlnnou troubu?

Nebo by se měla soustředit na Hradila?

Zamyšleně se vydala k východu.

V některé z kanceláří kdosi zapnul rádio. Na stanici Hvězda vysílali zprávy. Unikla jim do ruchu ulice.

Letní dopoledne, Nusle ve své nejstatičtější podobě. Na konci bloku secesních domů dvojice stojících důchodců.

Daniela zabořila ruce do svých růžových kalhot. V jedné z kapes nahmatala gumičku, jíž si sepla vlasy do vysoko posazeného culíku. Mimochodem, se sepnutými vlasy se jí přemýšlelo lépe.

Mikrovltnka.

Stupidní, posraná mikrovltnka. Celý marxismus-leninismus se v praxi zredukoval na materialismus ve své nejprimitivnější podobě. Samotné hodnoty ani nepředstavovaly *hodnotné* věci, ale mnohdy jen obaly, nálepky, symboly. Mikrovltnkou Daniela opovrhovala. Po hlubším zamyšlení uznala, že obaly a symboly již méně. Ano, měla ráda transparentnost. Barvy a hrdé přihlášení se k módním trendům. K těm trendům, jimž se její „chytřejší“ přátelé vyhýbali. Kterým se posmívali. Ačkoli to mohla být zrovna tak jejich lenost, jež je zdržovala od toho, aby si dojeli pro báječné růžové kalhoty s přezkami do Maďarska.

Nyní je na ní sehnat mikrovlnku. S tím si Kohoutková neporadila.

V pohádce sháněla pro kohoutka slepička. V novodobé verzi shání pro Kohoutka Kohoutková, ovšem z pozice bytové referentky. Čili místo studně, švadleny a těch dalších kravin nastoupila Daniela. – Ach, na jak zoufale ubohém konci sociálního řetězce se ocitla?!

V úvahách došla na tramvajovou zastávku.

Má vůbec lístek?

Na moment zatoužila vymknout se celému tomu systému, jenž ji tím či oním způsobem omezoval. V náhlém prozření uviděla, že pouze pracně a zdlouhavě zdolává oddělené schody vedoucí ke zlepšení jejího života, ale že není o moc blíž samotnému cíli.

A jaký že to byl cíl?

Do stanice přijela tramvaj, Daniela zkontrolovala její trasu a nastoupila. Ukázalo se, že v kapse jejích nabíraných gatí byl kromě vlasové gumičky i lístek městské hromadné dopravy.

Cíl byl... nevěděla.

Nemuset nikdy hledat lístek.

Nepodléhat žádnému systému.

Nemuset se kodrcat pro růžové kalhoty nočním rychlíkem do Budapešti.

Nevěděla.

Opřela se o kovové zábradlí zadní plošiny tramvaje a bezděky vyhlédla ven.

Tramvaj se odlepila od ostrůvku, spolu s ní se rozjelo i auto doposud poslušně čekající, než nastoupí poslední cestující. Řidič dacie, sveřepě svírající cigaretu mezi rty, mechanicky zařadil. Pak teprve panovačně vyfoukl, kohout domýšlivý. – Nejspíš taky nějaký Kohoutek, jenž

vyžadoval dvě teplá jídla a extra bonusy, za něž nechal manželku řídit jediné auto v rodině, samozřejmě pouze pokud popil víc než dvanáct piv. Aby ženu ve finále zesměšnil při parkování, které jednoduše neměla kdy nacvičit.

To byla další věc. – Chtěla auto. – Ne aby musela být někomu nepatříčně vděčná za to, že ji svezl dvacet kilometrů. Jako tomu ubožákovi, kterému dala za odměnu svoje panenství jen proto, že nic jiného neměla při sobě. Vzteky ještě dnes sevřela dlaně, až ji zabořely. – Chtěla být ta u volantu, u kormidla.

Kdyby měla auto a byt, izolovala by se od tohoto idiotského uspořádání, mohla by žít hrdě a svobodně, navzdory režimu, navzdory všemu. To by se jí líbilo.

Na moment se nechala unést představou sebe samé, super úspěšné v komplexní disciplíně života (nějaké konkrétní odvětví specifikovat nedokázala), kráčející sebevědomě náměstím Bratří Synků, v šatech, jež ji nezpochybnitelně oddělovaly ode všech ostatních, v životě tak nepodobném životu nikoho jiného.

Tak to byl cíl. Aby bylo jasno.

Vyskočila z tramvaje, plavně přešla dva kroky přes nástupiště a div že nevstoupila pod kola projíždějícího escortu. S českou poznávací značkou. – Ach, tihle odporní přísluhovači; kdo jiný by si mohl dovolit takové fáro! – Odvrácená strana úspěchu v prohnilém zřízení. Vždycky na člověku ulpí něco ze smrádku onoho tlení. Nějak se pošpiní.

Túúú..., ještě na ni troubí, kretén.

Přeběhla a bezpečně přistála na protějším chodníku.

„Dančo, Dany!“ uslyšela za sebou. – Nevěřicně se obrátila.

„Jé, ahójí!“ Takové překvapení. Spolužák Vymazal ze základky.

Zastavil u obrubníku a chvatně jí pokynul k autu. „Tady nemůžu stát, pospěš.“

Nastoupila.

Vymazal si ji spokojeně prohlížel, zatímco bez jediného pohledu vpřed uvedl auto do chodu.

„Co ty tady?“ zeptal se velkopansky.

„Co *ty* tady?“ opáčila Daniela.

Vymazal jen pokrčil rameny.

Vymazal; absolutní dno prospěchového žebříčku. Držitel rekordu v počtu neomluvených hodin. Vždycky bez papučí, bez svačiny. Bez domácí úlohy či potvrzení o odevzdaných sběrných surovinách. – To Daniela dokázala (díky agilnímu strýci z Mostu) přinést jeden rok doklady o nasbírání více než dvou set dvaceti kilogramů železa. Dnes se musela usmát, jaká komedie to byla. Jako by mohl kdokoli upřímně věřit, že osmiletá holčička nanosila do sběrný skoro čtvrt tuny kovu! –

Vymazal si její úsměv špatně vysvětlil, domníval se, že jí teprve nyní došlo, jak očividné je *co on tady*.

Od základky moc nevyrostl, ale zmužněl. Vypadal jako ten typ, co se musí holit dvakrát denně; na bradě i hraně čelisti mu vykukovaly čerstvé světlé vousy a zpod západáckého trička se mu draly ke krku chlupy. Měl světlemodré mrkváče a na zápěstí tlustý zlatý řetěz. Vypadal jako typ, co by se dvakrát denně holil, i kdyby nemusel. Daniela si ke všemu s údivem uvědomila, že je Vymazal navoněný. Prostě vekslák.

„Kam míříš?“ zeptal se jí a dále si ji zaujatě prohlížel.